

Dr. Ott János (1934–2016)

Erdőmérnöknek lenni szívvel-lélekkel, tudással. Ennyi áll egy sírkövön a Farkasréti temetőben. Soha nem gondoltam volna, hogy ez a pár szó és évszám fogja magától értetődővé tenni,

mit jelent erdőmérnöknek lenni.

Egy frissen végzett fiatalember 1957-ben, erdőmérnöki diplomával a zsebében munkába állt erdőrendezési műszaki előadóként, majd 1994. szeptember 6-án a Szilvásvárad Erdészeti és Mezőgazdasági Üzem igazgatójaként vonult nyugdíjba. Az eltelt 38 év alatt volt még erdőművelési szakelőadó, 10 évig az ERTI tudományos munkatársa, 17 évig az ágazatirányítói minisztérium munkatársa és középvezetője, majd az utolsó években a rendszerváltást követő átalakulás lebonyolításának egyik vezetője a Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál.

20 éven át rendszeresen közreműködött az alap-, közép- és felsőfokú szakoktatásban, továbbképzésben óraadó tanárként, szakfelügyelőként, meghívott előadóként, tantárgyi programok kidolgozójaként, vizsgabiztosként. 1992-ben címzetes egyetemi docens címet kapott.

Pályája kezdete óta az Erdészeti Egyesület tagja volt, 10 évig (1976–86) az Egyesület Gazdaságtani Szakosztályának elnökeként, valamint az MTA, az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság egyes ad hoc bizottságainak és a Magyar Demokrata Fórum szakértői kollégiumának tagjaként vállalt szerepet.

1985-ben doktori címet szerzett. Doktori értekezése kiemelt célja volt, hogy az erdőgazdálkodás deklarált, de nem kellően tisztázott társadalmi céljának és a végrehajtás érdekeltégi rendszerének ellentmondásaira legalább részleges megoldást találjon egy olyan működőképes „népgazdasági irányítási modellel”, amelyben a társadalmi és vállalati érdekek tisztázatlan belső ellentmondásai csökkennek, és az erdőgazdálkodás jobban illeszkedik a „népgazdaság irányítási rendszerébe”. Bár a népgazdaságot a nemzetgazdaság váltotta fel, az értekezés célkitűzései időtállóak.

1989–94 között tanulmányokat, ajánlásokat készített az erdőgazdálkodási ágazat szervezeti, irányítási rendszerének átalakításáról a szakmai irányítás, a politikai döntéshozók és az OEE részére. Mintegy 30 szakmai cikket, tanulmányt, könyvfejezetet írt üzemszervezési és ágazati gazdaságtani témákban.

Folyamatosan képezte magát, egyre bővülő ismereteit az erdőgazdálkodás fejlesztése érdekében a lehető legszélesebb körben hasznosította. Tudását a kutatásban, oktatásban, államigazgatásban, valamint az erdőgazdálkodási gyakorlatban is egyaránt alkalmazta, tökéletesítette és továbbadta.

Miután aktív munkáját befejezte, és úgy érezte, hogy az általa közvetített gondolatokra a rendszerváltás során az ágazat átszervezésében egyre kevésbé tartanak igényt, kö-

zel húsz évig teljesen felhagyott az aktív szakmai munkával, és a családjának élt.

Egy napon emailt kaptam tőle, melyben nagyon szerényen és udvariasan azzal kérészt meg, hogy amennyiben mód van rá, szívesen segítene a minisztériumban folyó ágazatirányítási munkában, bármilyen formában. Habár fogalmam sem volt róla, hogy miért szeretne, és főleg hogyan tudna segíteni a napi munkában ilyen hosszú „távollét” után, a levél stílusa olyan őszinte és meggyőző volt, hogy egy beszélgetésre hamarosan sort kerítettünk.

János bátyám végül maga ajánlotta fel, hogy megpróbál egy átfogó sajtófigyelést véghezvinni annak ellenére, hogy a számítógéphez nem igazán értett még. Rövid, néhány mondatos e-mailekben egyeztetünk, majd alig egy hónapon belül napi szinten olyan összefoglalók, cikkválogatások, sőt a német szak-sajtó cikkeinek fordításai érkeztek, amelyekre nyugodtan tudunk támaszkodni. A cikkekhez esetenként egy-két mondatos kiegészítés, értékelés érkezett, amelyek minden szavára érdemes volt figyelni. Évente egyszer, karácsony előtt vagy az új év első napjaiban leültünk egy „munkaebédre”, ahogy ő nevezte, és személyesen is elbeszélgettünk. Ha a családi programok napokra elszólították, előtte mindig jelezte, hogy legközelebb mikor fog visszatérni. Évekig jöttek a levelek, a napi munka egyik legbiztosabb támpontjaként jött a jelzés, hogy János bátyám töretlenül kedvvel dolgozik.

2015. szeptember 10-én fejeztük be a közös munkánkat, ezekkel a szavakkal: „*Ügy tünik, elfáradtam. Az egészségem sem rózsás, de inkább az ambíciómat veszítettem el. Beszűntettem a sajtófigyelést ezen a csökkentett szinten is. Ezzel el is búcsúszom tőletek. Őszintén hálás vagyok, hogy [...] módomban volt újra néhány évig a szakmában és a szakmának hasznosítani magam. Köszönöm.*”

2016. februárjában, már nem a „hivatalos munkakapcsolat” keretében, de még együtt ebédeltünk, és beszélgettünk kicsit. A meghívásra így reagált, bár akkor már nagyon fáradt volt: „*Nem tudok ellenállni, mert nagyon furdal a kíváncsiság, hogy mi felé halad az erdőgazdálkodás.*”

Nem sokkal a találkozásunk után otthonában, a szerettei karjában megszűnt dobogni a szíve.

Egyszer azt mondta, csak az fáj neki, hogy nem tudott többet tenni szeretett hiva-

tásában, az erdőkért. János Bátyám, hogy mit jelent erdőmérnöknek lenni, azt Te tanítottad meg nekem.

(A cikkben szereplő életpályaadatokat az Egererdő Zrt. munkatársai által átadott írásból vettem át.)

Lapos Tamás

Sasics Szvetozár (1946–2017)

2017. február 22-én a németországi Fürstentfeldbruckban, 71. évében elhunyt Sasics Szvetozár erdőmérnök.

1946-ban Baján született orvoscsaládban. 1965-ben érettségizett a piaristáknál, majd a katonaság után került Sopronba, az Erdészeti és Faipari Egyetemre. 1973-ban szerezte meg erdőmérnöki diplomáját. A vídám egyetemi évek után három évet töltött még itthon erdőgazdaságnál, illetve a budapesti MÁV Fatelítő Vállalatnál. Másik világ után vágyott, ezért párjával 1976-ban elhagyta az országot, és Németországban telepedett le.

1977-től a Bajor Állami Erdészeti Üzem-mérnökségnél azonnal erdőrendezési munkát vállalt. 2005–2011 között a Bajor Állami Erdészeti Igazgatóságnál igazgatóhelyettes, a Felső-Bajorországi NATURA 2000 tervezői csoportjának vezetője. Több tucat fiatal erdőmérnököt tanított be, illetve nevelt ki munkáltatójának legnagyobb megelégedésére. Elismert szakember volt.

Az 1990-es években elvált, de jó kapcsolatban maradt egykori családjával. Nyugdíjba vonulásakor, 2012-ben megalakította privát erdőrendezési irodáját. A síkvidéki Kelheim, Hügelland és a magashegyi Schliersee vidékein dolgozott Floki kutyája kíséretében. Egykori barátaival és évfolyamtársaival, de a külföldön élő magyar erdőmérnökökkel is folyamatosan tartotta a kapcsolatot. Rendszeresen látogatott haza a nagy kártyacsatározásokra és az évfolyam-találkozásokra. Heves vérmérséklete ellenére barátságos ember volt. Büszke volt szerb származására, szerette a sportot – evezés, tenisz, alpesi síelés –, az erdőt és a munkáját. Imádta gyönyörű lányát, Sonját. Utolsó éveit a Bodeni-tó partján élte kissé magányosan. Kisunokája érkezése előtt egy héttel költözött az örök vadászmezőkre. Hamvai az erdők csendjében találtak nyugalmat.

Inokai Balázs

